

Kuba hledí do země. Rád by to řekl nahlas, ale jak? Je mu špatně, protože se bojí školy. Na stole už leží aktovka s penálem a tužkou. V plátěném pytlíku čekají nové bačkory. Zítra je první školní den!

Kubovi je špatně při pomyšlení, že se ho paní učitelka na něco zeptá a on nebude umět odpovědět! Všechny děti se mu budou smát! A co je nejhorší – Kuba neumí číst ani psát! Kdo chodí do školy, musí umět číst a psát! Říkali to přece starší kluci z domu, kde bydlí. A on to neumí. Poznává už některá písmenka, ale strašně se mu pletou. Podepsat se také umí, ovšem jenom tiskacími písmeny a velmi ošklivě. Paní učitelka se bude určitě zlobit. Bude si myslet, že je hloupý! Kuba už to nevydrží. Oči ho pálí čím dál víc. Rozpláče se.

„Kubo!“ vykřikne maminka. „Co se děje?“ Vyděšeně se obrátí na tatínka. „Něco mu je! To přece není jen tak!“

Táta si ke Kubovi přiklekne. Hledí mu zblízka do očí.

„Proč pláčeš?“ zeptá se ho. „Když nám neřekneš, proč pláčeš, nemůžeme ti pomoci.“